

[C. O. Pedersen.]

mangler Penge — saa var denne Skat — det siger jeg rent ud — i høj Grad diskutabel for mig, det var den, jeg først vilde kigge efter, naar Ministeren havde Brug for Penge. Jeg vil ogsaa tilføje, at den trænger efter min Mening til visse Rettelser. Jeg beklager, at man i 1927 fik skilt den almindelige Indtægt og Formueindtægten ad, men det kunde man nu have faaet rettet ved at følge Venstres Ændringsforslag. Jeg tror ogsaa, det havde været en Fordel, om man i 1927, selv om man nu stod paa det Princip som de, der den Gang gennemførte Loven, var blevet ved den almindelige Rente. Nu vil jeg sige til den højtærede Finansminister, at jeg tror, at den almindelige Pris paa Penge, den almindelige Rente den Dag i Dag er et Sted mellem 4,80 og 4,90, og det tror jeg oprigtig talt ogsaa, den højtærede Finansminister som Nationaløkonom vil indrømme mig. Selv om den højtærede Finansminister nu siger, at her i København er Renten $3\frac{1}{2}$ pCt., skulde jeg tage meget fejl af den højtærede Finansministers økonomiske Indsigt, hvis han vilde anbringe sine Penge til denne Pris. Nej, Finansministeren vilde nok, hvis han vilde anbringe dem sikkert, finde ud af at anbringe dem i Obligationer, det vil sige til en Rente i Dag af ca. 4,80. Derfor beklager jeg, at man fra Regeringspartiernes Side ikke har været villig til at forhandle om ikke paa de Satser, Venstre foreslog, saa paa det Princip. Hvis Regeringen havde kunnet antage det Princip, ja, saa kunde den have foreslaaet en lavere Rente. Det havde der været Mening i. Men naar de Herrer fremdeles afviser det, maa de forstaa, at saa er det dem, der kommer til at staa med Ansvar for de 7 pCt., som der nu er Tale om — det kan der vel ikke være Tvivl om. Naar de har faaet Tilbud om at gaa ned til de 5 og ikke vil antage det, maa de være klar over, at de og ikke andre staa med Ansvar for de 7 pCt., som Lettelsen nu gaar op til.

Jeg vil endvidere sige, at jeg synes, at denne Lov trænger til en teknisk Forbedring. Det lader sig ikke bestride, at den har været vanskelig at arbejde med. Ogsaa dette kunde man have faaet, hvis man havde fulgt Venstres Forslag. Lige saa sikkert som jeg den Dag i Dag, hvis det var 1927, vilde stemme, som jeg gjorde den Gang, lige saa sikkert vil jeg nu anbefale at stemme imod, at denne Lov gennemføres, fordi der ingen Begrundelse er for den, og hvilken Minister kan faa Forskud 3 Aar frem i Tiden til en social Lovgivning, om hvilken intet Menneske i denne

Sal kan vide, om den bliver gennemført. Det vilde være en Finanspolitik, som jeg vover at sige, at der intet Sidestykke er til i Øjeblikket i Europa.

Saa vil jeg gerne have Lov til at sige til sidst, at Enden er jo ikke endda, for jeg skulde kende de Herrer meget daarligt, om ikke denne Sag gik igen til Efteraaret. Nu bliver den jo vedtaget her i Folketinget, det er jeg ikke i Tvivl om, men saa skal den op til Landstinget til Efteraaret, og saa gad jeg nok se, om Landstinget ikke vil tage op til videre Forhandling de Principper, der er nedlagt i Venstres Ændringsforslag, hvor Lettelsen ender saadan omtrent ved den normale Rente, og hvorved man faar en teknisk Forbedring af Loven. Det vilde, forekommer det mig, være at foretrække fremfor ustandseligt at bruge denne Sag i Agitationen til ingen Verdens Nytte, for det fører jo ingenting til. De Herrer kunde bruge den, sidste Gang der var Valg. Men nu, naar de bliver nødt til selv at staa med Ansvar for de 7 pCt., hvor de kunde have faaet 5, maa de være klar over, at det Sværd ikke er saa skarpt, som det var første Gang; det kan de Herrer være ganske overbevist om. Dertil kommer, som jeg har sagt, at jeg vilde gerne se den Vælger her i Landet, der vilde gaa ind for at bevilge en Regering Penge, som kun er til at hobe op paa Bankkontoen, medens der er god Brug for dem ude i Erhvervene.

Med disse Ord vil jeg anbefale at stemme imod Lovforslaget og udtale Haabet om, at Landstinget vil ændre Loven, naar den kommer derop, i den Aand, som Venstre har angivet ved sine Ændringsforslag.

N. Neergaard: Vi har nu drøftet denne Sag saa mange Gange, at det desværre ikke kan lade sig gøre uden Gentagelser, og jeg skal da indskrænke mig til det mindst mulige.

Maa jeg have Lov at sige til det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at han behøver aldeles ikke at bekymre sig for Venstres Principper, dem skal vi nok selv tage os af. Det ærede Medlem kan saa tage sig af de Konservatives Principper og sørge for, at man ikke træder alt for meget ved Siden af med Hensyn til dem; vi skal i alt Fald nok sørge for vore, og der har ingen som helst Grund været til Ængstelse for det ærede Medlem hverken i denne eller andre Sager. Jeg udtalte paa mit Partis Vegne ved første Behandling tre Hovedting: For det første, at vi ikke saa nogen rimelig Grund til at forhøje Formueskatten, det